

Nr 20.

Ankom till riksdagens kansli den 16 februari 1932 kl. 12 m.

*Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition an-
gående befrielse för förre stadsförvaltaren J. E. Elfving
från viss betalningsskyldighet på grund av borgen.*

(1:a avd.)

I en till riksdagen avlåten, den 29 januari 1932 dagtecknad proposition (nr 56), vilken hänvisats till statsutskottets förberedande behandling, har Kungl. Maj:t, under åberopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för nämnda dag, föreslagit riksdagen medgiva, att förre stadsförvaltaren J. E. Elfving må befrias från honom jämlikt Stockholms rådhusrätts dom den 18 april 1923 åliggande betalningsskyldighet till kronan.

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet hänvisa till åberopade statsrådsprotokollet.

Departementschefen har till berörda statsrådsprotokoll inledningsvis an-
fört följande:

»Sedan chefen för fjärde arméfördelningen till A. Josefson på arrende upplåtit kronoegendomen Råsta nr 1 och 2 i Spånga socken, förklarade förre stadsförvaltaren J. E. Elfving jämte annan person i en den 21 januari 1921 dagtecknad handling, att de ginge i full borgen för såväl arrendesummans riktiga erläggande som de förpliktelser i övrigt Josefson enligt arrende-
kontraktet iklätt sig.

Genom utslag den 20 december 1921 ålade länsstyrelsen i Stockholms län Josefson att till kronan utgiva för ovannämnda egendom oguldet arrende 5,480 kronor jämte 6 procent årlig ränta därå från den 1 april 1921, tills betalning skedde.

I Josefsons sedermera inträffade konkurs bevakades kronans fordran enligt förenämnda utslag. Konkursen avslutades emellertid utan utdelning.

Genom dom den 18 april 1923 förpliktade härefter Stockholms rådhusrätt Elfving att på grund av förenämnda borgensförbindelse till kronan utgiva 2,740 kronor jämte 6 procent årlig ränta därå från den 1 april 1921, tills betalning skedde, ävensom att ersätta kronans rättegångskostnader med 32 kronor. Rådhusrättens dom vann laga kraft.

Uti en till Kungl. Maj:t ställd skrift, dagtecknad den 27 april 1931, har Elfving anhållit, att kronans fordran hos honom på grund av rådhusrättens

omförmälda dom måtte efterskänkas. Såsom skäl härför har Elfving framhållit, att han, som lede av lungtuberkulos, saknade utsikt att nu eller framdeles erhålla arbete eller inkomst och att det i följd härav vore honom omöjligt att betala sin skuld eller någon del av densamma.»

I avgivet yttrande den 25 november 1931 har *arméförvaltningens fortifikationsdepartement*, efter att hava lämnat en sammanställning av innehållet av de vid rådhusrätten förda protokollen och övriga handlingar i ärendet, framhållit, att därest kronans fordran hos Elfving understigit 1,000 kronor, hinder icke syntas hava förelegat för fortifikationsdepartementet att förordna om avskrivning av fordringen jämlikt bestämmelserna i kungörelsen den 29 september 1911 (nr 106 sid. 3) angående extra ordinarie avskrivning av vissa kronans utestående fordringar.

Fortifikationsdepartementet, som ansett, att vidare åtgärder för indrivande av kronans ifrågavarande fordran, i vad avsåge Elfving, icke borde vidtagas, hade därför — under framhållande av att inställande av berörda indrivningsåtgärder icke syntes inverka å kronans möjligheter att av huvudgäldenären Josefson utfå samma fordran — tillstyrkt Elfving's ansökan om efterskänkande av kronans fordran hos honom.

Statskontoret, som hörts i ärendet, har i utlåtande den 31 december 1931 anfört, att enligt vad statskontoret inhämtat, solidarisk borgen här icke föreläge, varför möjlighet icke förefunnes att hos Elfving's medborgensman utkräva det resterande beloppet. Ehuru statskontoret funne det i viss mån betänkligt, att kronans fordran i ett fall som det föreliggande avskreves, ville statskontoret likväl med hänsyn till i ärendet anförda omständigheter icke motsätta sig, att riksdagens medgivande inhämtades till vidtagande av en dylik åtgärd.

Departementschefen har i ärendet vidare anfört, att, då Elfving syntes sakna utmättningsbara tillgångar och då, av utredningen att döma, utsikterna för kronan att framdeles av honom utfå sin fordran vare sig helt eller till någon avsevärd del syntes vara skäligen ringa, fordringen borde vara för kronan praktiskt taget värdelös. På grund härav och med hänsyn till föreliggande ömmande omständigheter funne departementschefen sig böra tillstyrka, att kronan avstode från sin fordran hos Elfving jämlikt omförmälda domstolsutslag.

Med tillstyrkande av Kungl. Maj:ts förslag hemställer utskottet,

att riksdagen må medgiva, att förre stadsförvaltaren J. E. Elfving må befrias från honom jämlikt Stockholms rådhusrätts dom den 18 april 1923 åliggande betalningsskyldighet till kronan.

Stockholm den 16 februari 1932.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Kvarnzelius, Lindblad, Widell, Olof Olsson, Nilsson* i Malmö, *Oscar Olsson, Rosén, Johansson* i Fredrikslund, *C. G. V. Hammar skjöld, Ernfors, Andersson* i Eliantorp och *Sandén* samt

från andra kammaren: herrar *Anderson* i Råstock, *Jansson* i Falun, *Bengtsson* i Norup, *Törnkvist* i Karlskrona, *Olsson* i Blädinge, *Wigforss, Eriksson* i Stockholm, *Olofsson* i Digernäs, *Hollertz* och *Svensson* i Grönvik.
